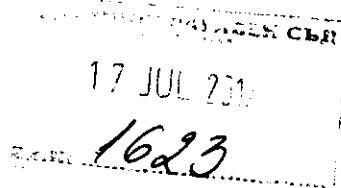

ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА – ДОБРИЧ

гр. Добрич - 9300, ул. "Д-р К. Стоилов" № 7,
тел.: 058/605528, факс: 058/600496, e-mail: op_dobrich@prb.bg

Изх. № 697/2017 г.
Дата: 14.07.2017 г.

До
Административен съд
гр. Добрич

П Р О Т Е С Т по чл.186, ал.ІІ във вр. с чл.185 от АПК

от

Веселин Василев Вичев,
прокурор в Окръжна прокуратура гр. Добрич

Уважаеми Административни Съдии,

При проверка по реда на надзора за законност по преписка № 697/2017 г. по описа на Окръжна прокуратура гр. Добрич, която е била образувана на 11.07.2017 г. по повод получено в същата прокуратура писмено разпореждане от 05.07.2017 г. от Върховна административна прокуратура по тяхна преписка № 1110/2017 г. – ІІ, е било установено, че в Наредба № 4 за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество, приета с Решение № 306 от 29.09.2016 г. на Добрички общински съвет гр. Добрич, в сила от 20.10.2016 г., се съдържа разпоредба – чл.52, ал.І от Наредбата, която се намира в противоречие с разпоредби, представляващи нормативни разрешения от по-висок ранг.

С чл.52, ал.І от местната наредба е предвидено, че: „При разпореждане с имот, физическите и юридическите лица заплащат на общината местен данък в размер на 3 %, административна такса в размер на 2 %, както и 20 % данък върху добавената стойност, изчислена върху данъчната основа, в предвидените от ЗДДС случаи.“

Както е известно, данъкът представлява публично задължение, породено от фактическата и правна власт, която правният субект има върху обекта на облагане. Или, данъкът е дължим само и единствено по силата на правната

връзка между лицето и конкретния обект /недвижим имот, МПС и други подобни/. От своя страна, таксата представлява възмездна форма на потребление на публична услуга, на услуга в общ интерес. В своята практика Конституционният съд следва разбирането, че разграничителният белег между данък и такса е елементът услуга, че основание за плащане на таксата е ползването на услуга или предизвикване на действие от държавен /естествено и общински/ орган в полза на платеща на таксата и че поначало таксата се заплаща срещу извършване на услугата /виж Решение № 9/20.06.1996 г. по конст. дело № 9/1996 г., Решение № 11/01.07.2003 г. по конст. дело № 9/2003 г., Решение № 10/26.06.2003 г. по конст. дело № 12 от 2003 г./.

Естествено, по силата на чл.141, ал.IV от Конституцията на Република България и чл.7, чл.8 и чл.9 от Закона за местните данъци и такси местните органи на власт са способни да определят размера на таксите /в този смисъл е и т.I от Решение № 9/21.09.2000 г. на Конституционния съд по конст. дело № 6/2000 г., според което общинските съвети не могат сами да установяват /въвеждат/ местни данъци и такси и да определят размера на местните данъци/.

Това обаче не е достатъчно, за да се приеме, че конкретното разрешение на общинския съвет е законосъобразно. Необходимо е да бъде изяснен видът и съдържанието на престацията, която субектът, задължен за таксата, получава от местния орган на власт. Очевидният отговор на този въпрос е един – нищо. И това е така, защото в обсъжданата хипотеза претендирането на „такса“ е очевидна последица само от придобиване на общински имоти.

Казано по друг начин, единственото основание за претендиране на „такса“ в разглеждания случай е възникването на правна връзка между субекта и обекта. Това обаче, както беше вече посочено по-горе, е същностен белег на данъка, за дължимостта на който не се изисква властническият орган да стори нещо, но не и на таксата.

Законът, който определя таксите, събирани от общините, е Законът за местните данъци и такси /ЗМДТ/. В Раздел II от ЗМДТ – чл.6, ал.I, изрично са посочени местните такси, които общините събират. В чл.7, ал.I от ЗМДТ е посочено, че местните такси се определят въз основа на необходимите материално-технически и административни разходи по предоставяне на услугата.

Таксата, която се определя от общинските съвети, по закон винаги е обвързана с предоставена услуга, което е видно от хипотезите, съдържащи се в разпоредбите на чл.6 и чл.7 от ЗМДТ. Основанието да се изисква плащане на такса е предоставяне на услуга от страна на общината. В чл.6 и чл.7 от ЗМДТ са очертани случаите, в които общините, с оглед осъществяване на своята бюджетна политика, при спазване на принципа на децентрализирана самостоятелност, могат да събират местни такси при предоставяне на съответна услуга. Рамката на предоставените услуги от общините и, съответно таксите, обвързани с тях, е законово определена и общините нямат правомощия да въвеждат такси, които не са установени със закона, в случая със ЗМДТ.

С разпоредбата на чл.52, ал.I от местната наредба общинският съвет е въвел изискване за заплащане на „такса“ за случаи, които, първо, не са сред

изброените в Раздел II от ЗМДТ, и, второ, по същество не представляват услуга, за която да се изисква и заплащане на такса.

От изложеното по-горе е видно, че с нормата на чл.52, ал.І от местната наредба се изисква плащане без основание, т.е. без оказване на услуга от местния орган на власт. А, както вече беше посочено по-горе, известен е кръгът от такси, които общината може да събира съобразно чл.6, ал.І от ЗМДТ. Известно е и това, че съобразно чл.7, ал.І от Закона за местните данъци и такси местните такси се определят въз основа на необходимите материално-технически и административни разходи по предоставяне на услугата. Известни са също така и принципите, посочени в чл.8, ал.І от Закона за местните данъци и такси, съобразно първия от които общинският съвет определя размера на таксите с оглед възстановяване на пълните разходи на общината по предоставяне на услугата.

Като взех предвид горното, намирам, че всякакви доводи за целесъобразност на местното разрешение се явяват неприложими в конкретния случай.

С оглед изложеното, на основание чл.126, пр.2, чл. 186, ал.ІІ във вр. с чл.185 от АПК,

ПРЕДЛАГАМ:

Да отмените разпоредбата на чл.52, ал.І от Наредба № 4 за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество на Добрички общински съвет в частта ѝ, с която се претендира заплащане на административна такса в размер на 2 %, тъй като същата противоречи на чл.6, чл.7 и чл.8 от Закона за местните данъци и такси, защото с нея общинският съвет е въвел изискване за заплащане на „такса“ за случаи, които не са сред изброените в Раздел II от ЗМДТ, както и защото с нея се предвижда заплащане на „такса“ без основание, т.е. без оказване на услуга от местния орган на власт.

Приложение: Препис от протеста за ответната страна – Добрички общински съвет.

/Веселин Вичев/